श्री साईनाथ प्रसन्न

श्री साईलीला

मासिक.

वर्ष २२] पप्रिल, मे, जून १९४५ [अंक ४-५-६

बाबा बाबा, निशिदिनिं मना, बोल रे बोल बाबा ॥
बाबा नामीं, कितितरी असे, दिव्य जादू अबाबा ॥

बा बालिश्य त्यज, शरण जा, त्या, न भूपा मबाबा ॥
बा बाधा ना, तुज यमगृहीं, धावयाची जबाबा ॥

नलिनीदलगतजलमतितरलम् । तद्वज्जीवनमतिशयचपलम् ॥
क्षणमपि सज्जनसंगतिरेका । भवति भवार्णवतरणे नौका ॥ १ ॥

—शंकराचार्य

२१-६-४५ वार्षिक वर्गणी रु. १-८-०

संपादक:—रावसाहेब यशवंत जनार्दन गाळवणकर,
श्री साई प्रसाद, टर्नर रोड, वांद्रे-मुंबई

श्री साईबाबा, शिरडी संस्थान

विनंति

(१) श्री साईलीला मासिकाच्या ज्या वर्गणीदारांनीं सन १९४५ ची वर्गणी १ रुपया ८ आणे अजून पाठविली नसेल त्यांनीं ती मेहेरबानी करून खालीं लिहिलेल्या पत्त्यावर लवकर पाठवावी व आपलें संपूर्ण नांव व पत्ता त्याच वेळीं स्वच्छ तऱ्हेनें लिहून कळवावें:—

"श्रीयुत रा. रा. श्रीधर नारायण खारकर
ऑनररी खजिनदार, शिरडी संस्थान
३७, चरईरोड, ठाणें. जिल्हा ठाणें"

श्रीसाईसच्चरित्र

(२) श्रीसाईसच्चरित्राचीं पुस्तकें छापण्यास लागणाऱ्या कागदाकरितां सरकारांत अर्ज दाखल केला होता. परन्तु सरकारनें कागद मंजूर केला नाहीं, म्हणून श्रीसाईसच्चरित्र तूर्त छापण्यास घेतां येत नाहीं, यावद्दल शिरडी संस्थान कमिटीस फार दिलगिरी वाटते. सरकारचें कागदावरील नियंत्रण गेल्यावर श्रीसाई-सच्चरित्राचें छापण्याचें काम सुरू होईल व तसें वर्तमानपत्रांतून प्रसिद्ध करण्यांत येईल.

महत्त्वाची सूचना

(३) श्रीसाईबाबा शिरडी संस्थानकडे कोणत्याही प्रकारची वर्गणी पाठ-वावयाची असल्यास ती मेहरबानी करून खालीं लिहिलेल्या पत्त्यावर पाठवावी व आपलें पूर्ण नांव व पत्ता त्याच वेळीं स्वच्छ तऱ्हेनें लिहून कळवावा:—

"श्रीयुत रा. रा. श्रीधर नारायण खारकर,
ऑनररी खजिनदार, शिरडी संस्थान,
३७ चरईरोड, ठाणें, जिल्हा ठाणें."

अथवा

"म्यानेजर, शिरडी संस्थान, शिरडी, पोस्ट रहातें, तालुका कोपरगांव,
जिल्हा अहमदनगर."

२. शिरडी संस्थान सेक्रेटरी अथवा इतर कोणत्याही संस्थान कमिटीच्या इसमाकडे शिरडी संस्थान संबंधीं वर्गणी पाठवूं नये व तशी पाठविल्यास संस्थान जबाबदार नाहीं.

शिरडी संस्थान कमिटीच्या हुकमावरून
य. ज. गाळवणकर
संपादक

श्री साईलीला

श्री साईनाथ प्रसन्न

गोदावर्याः प्रवाहो विलसति यदुदक्पार्श्वतो योजनैकम् ।
प्रादुर्भूत्वाऽत्मभूत्या निशाजनितमहे शीलधिक्षेत्रधाम्नि ॥
सर्वज्ञातीयवृंदैर्विविधजनपदादागतैः स्तूयमानः ।
पूर्णब्रह्मैव साक्षाद्विजयति भुवनं पावयन्साइनाथः ॥

वर्ष २२ } एप्रिल, मे, जून १९४५ { अंक ४–५–६

सोन्याचे कण

१ संतसमागमानें साम्य पावणें हें सुख व विषमभाव बाळगणें हें दुःख.

२ “ मुखीं देव उच्चारी ” हा लाभ व “ प्रपंचासाठीं गुंते ” ही हानि.

३ धर्म हा सात्त्विकपणाचें व समाधानाचें मूळ आहे.

४ ज्या धर्मशीलतेनें मनुष्य अधिक सुखी, अधिक स्वतंत्र, अधिक कोमल, अधिक उत्साही व अधिक शांत होत नाहीं ती धर्मशीलता नसून धर्मध्वजित्व आहे असें खुशाल समजावें.

५ मऊ दगडाची भिंत बांधू नये, कारण ती टिकणार नाहीं. त्याचप्रमाणें विकारमय धर्मनिष्ठा असूं नये. कारण विकाराची इमारत तेव्हांच ढासळते.

47

६ सत्पुरुषाचें सत्त्व पाहूं नये. त्याचा उपहास करूं नये. त्याच्या चित्ताचा क्षोभ होईल असें त्याशीं वर्तन करूं नये म्हणजे इष्टार्थसिद्धि होईल.

७ कितीही सोंगें केलीं तरी भक्तीच्या जिव्हाळ्याशिवाय व्यर्थ होय. संकटांस तोंड देऊन राहिलें, वागलें तरच ईशास कळवळा येतो. वैंवीच्या दैंठापासून तान्हुल्यानें आक्रांत केला नाहीं तर जशी आई स्तनपान करीत नाहीं तद्वत् जिव्हाळ्याशिवाय ईशप्राप्ती होणें नाहीं.

संतदासानुदास,

यशवंत जनार्दन गाळवणकर

निंदकांचे उपकार

श्री एकनाथ महाराजांनीं निंदकांना काशी, गंगा, सखा व गुरु इतकीं विशेषणें देऊन त्यांचा गौरव केला आहे व त्यासंबंधीं फार बोधप्रद एक अध्याय श्रीएकनाथी भागवतांत त्यांनीं लिहिला आहे. यावरून परमार्थांत ह्या विषयाचें फारच महत्त्व आहे व भगवत् भक्तांना व सद्गुरु भक्तांना आपण ह्या संबंधांत कसें वागावें म्हणून ह्या विषयावर श्री सद्गुरुसाईबाबांचे मुखांतून कधीं कधीं उपदेशपर वाक्यें त्यांचे सान्निध्यांत असतांना निघत असत त्या अनुरोधानें खालील लेख लिहिला आहे.

२ काशी व गंगा हीं पापनाशक तीर्थें आहेत. त्याप्रमाणें निंदकांचा सहवास व निंदकांची वाणी हींही पापहारक व दुरितनिवारक आहेत. आपल्या चित्तावरचे अंहभावादि विकार धुऊन टाकण्याचें पुण्यकर्म निंदक फुकट करीत असतात. आपण ज्यांना मित्र समजतों ते आपले परमार्थदृष्ट्या वैरी आहेत व ज्यांना शत्रू समजतों ते आपले खरे हितकर्ते आहेत, ही " नाथांच्या घरची उलटी खूण " समजून घेतली पाहिजे. मित्र ते शत्रू व शत्रू तें मित्र. याचा खरा अर्थ एवढाच आहे, कीं मित्र प्रेमांध होऊन आपल्या गुणांची स्तुति करून अजाणता आपला अहंभाव पोशीत असतात व शत्रू गुणांचा लोप करून व दोषांचेंच जास्त ठळक रीतीनें आविष्करण करून आपल्या अहंभावाचा उच्छेद करीत असतात. मित्रांची दृष्टी गुण पहाणारी व शत्रूंची दृष्टी दोष पहाणारी. ज्याला परमार्थ मार्गाचें आक्रमण करावयाचें आहे त्याला आपल्या गुणांपेक्षां दोषांचें दर्शन अधिक फायद्याचें आहे. मित्र हे आंधळ्या प्रेमामुळें प्रियच वाटावयाचें, पण शत्रूही दोषदर्शनद्वारां आपल्या सुधारणुकीचे म्हणून प्रिय वाटले पाहिजेत. हें काम सोपें नाहीं, कठीण आहे. आपले दोषद्रष्टे हे आपले मित्र व हितकर्ते आहेत, अशा निर्मळ भावनेनें त्यांना आवडून घेण्याला

प्रथम बरेंच आत्मसंयमन करावें लागेल, पण शत्रु–मित्र समान लेखण्याइतकी दृष्टी निवळली व शत्रुमित्र प्रेमानें, खऱ्या अंतर्यामीच्या निष्कपट प्रेमानें, सारखे लेखण्याइतकी दृष्टी चोखाळली व तसें वागण्याची हातोटी संतसमागमांत साधली कीं, हा संसार सुखमय होऊन जाईल.

३ स्तुति–निंदा व्यवहारांत रोज चालल्याच आहेत. गुणदोषदर्शनानें व्यवहार इतका विचित्र व दुःखरूप झाला आहे. अज्ञांपासून सुज्ञांपर्यंत म्हणजे खेडवळांपासून तों सुशिक्षित व सुसंस्कृत विद्वानांपर्यंत सर्वांनाच गुणदोषदर्शन अर्थात शत्रुमित्रभाव यांची बाधा सारखीच होत असते. उलट असें दिसतें कीं, अहंभाव, शत्रुमित्रभाव, कामक्रोधादि विकार यांचा पगडा अज्ञापेक्षां सुज्ञांवर म्हणजे अडाण्यांपेक्षां विद्वानांवर जास्त बसलेला आढळून येतो. श्री ज्ञानेश्वर महाराजांची—

नवल अहंकाराची गोठी। विशेषें नलगे अज्ञानापाठीं।
सज्ञानाचे झोंबे कंठी। नाना संकटी नाचवी ॥ १ ॥

ही उक्ती अगदीं यथार्थ आहे असें प्रपंचांत नित्य आढळून येतें. विद्वान माणसांत मतभेद, भांडणें, द्वेष, मत्सर, इत्यादि विकार ज्या प्रमाणांत सांपडतात त्यापेक्षां अडाणी माणसांत फारच कमी प्रमाणांत ते आढळतात. खेडवळ लोक गांवकीचीं कामें जितक्या एकोप्यानें करितात तितक्या एकोप्यानें विद्वानांना आपल्या सभा कांहीं आवरतां येत नाहींत. अज्ञ माणसें श्रीपंढरीनाथाला कायमच अध्यक्ष नेमून आपलें कथाकीर्तनाचें मुख्य कर्म सातशें वर्षें बिनबोभाट पार पाडीत आलीं आहेत. " बरा कुणबी झालों, नाहीं तरी दंभेंचि असतों मेलों " हा श्रीतुकोबांचा उद्गार जातिविषयक घ्यावयाचा नसून विद्वत्तेसंबंधानें घ्यावयाचा आहे. विद्वत्तेची किंवा विद्येची ही हेटाळणी नव्हे, तर भगवद्भावविरहीत विद्या कशी अनिष्ट कार्योत्पादक आहे हेंच प्रतिपादन करण्याचा येथें मुख्य हेतु आहे.

४ भगवद्भक्तीनें मनुष्याच्या ठिकाणीं जें समदर्शन, जी सहिष्णुता, जें प्रेम, जी करुणा व जी परगुणगौरवाची आवड उत्पन्न होते ती नुसत्या विद्वानांच्या कठोर टीकेहून किती तरी चित्तोन्नतिकारक व विश्वात्मकपणाची असते. विद्वान्, चिकित्सक, व्युत्पन्न, पंडीत, बोलके, लेखक अशा मनुष्यांपेक्षां सर्वभूतीं भवगद्भाव पहाणाऱ्या भक्तांचें गौरव समाजांत जें ज्यास्त होतें तें अगदीं यथार्थ आहे. संत व अभेदभक्त भूतमात्रीं हरि पहातात व हरीला पहायला सर्वांना शिकवितात, व यामुळें चोहोंकडे

प्रेमामृताची वृष्टी करितात. हें तत्त्व श्रीसद्गुरुसाई माउलीचे सान्निध्यांत पुष्कळ वेळां पहावयाचें भाग्य मजला लाभलें. विश्रांत ज्ञानसुख, आनंद यांची वृष्टि करणारे कोणी असतील तर ते सर्व भेदभावांच्या पलीकडे एकपणाच्या दृष्टीनें सर्वांच्या सर्व कृत्यांकडे नित्य पहाणारे समदृष्टि संतच होत. संत स्तुति व निंदा दोन्ही गिळून बसतात एवढेंच नव्हे तर आपल्या स्तुतिकर्त्यांना व निंदकांना हरिरूपानें पाहून त्यांना हरिचेच गुण गाण्यास लावतात. खरोखरच विश्व एकात्मक पहाण्याचा ज्या दृष्टीला अभ्यास झाला तिच्यापुढें गुणदोषदर्शनाचें सोंग उभें राहतें तरी कशाला. अशी दृष्टी श्रीसद्गुरुकृपेनेंच होते व ह्याचसाठीं श्रीसद्गुरूला शरण जाऊन त्यांचे पाय धरावयाचे असतात. हे श्रीएकनाथमहाराजांच्या खालीं लिहिलेल्या उक्तीवरून दिसेल—

सद्गुरू कृपा झालिया पूर्ण । जनचि होय जनार्दन ।
तेव्हां जन वन विजन । भिन्नाभिन्न भासेना ॥

श्री. ए. भा. पान ८४६

हें तत्त्व तर परमार्थाचा मुख्य गाभा आहे. श्रीएकनाथमहाराजांच्या खालील उक्तीवरून हें स्पष्ट लक्षांत येईल—

‘ शिष्याचे क्षोभ न साहवती । निंदकांची निंदा न जिरे चित्तीं ।
तें तो कोरडाची परमार्थी । क्षोभें निश्चितीं नागवला ॥

श्री. ए. भा. पा. ८४५

शंभर वेळां अंगावर थुंकणाऱ्या यवनाला आपल्या अनुपम शांतीनें अखेरीस पायावर गडबडां लोळायला लावणाऱ्या नाथमहर्षींच्याच मुखांतून अशी दिव्यवाणी निघत असते. शेवटीं श्री सद्गुरुसाईबाबांचे पायीं आपण सर्व अशी प्रार्थना करूं या कीं कोणाचीहि निंदा करावयाची बुद्धि आम्हांस देऊं नका, दुसऱ्यानें केलेली निंदा शांतपणानें सोसण्याचें आम्हांस धैर्य द्या, स्तावक व निंदक यांजकडे किंबहुना सर्व विश्वाकडे समदृष्टीनें पहाण्याची व सर्वांना प्रेमानें आळवण्याची आम्हांस शक्ती द्या व सच्चिदानंदघन परमेश्वराच्या शुद्ध स्वरूपांत आमच्या चित्ताचा लय होऊं द्या.

संतदासानुदास,
यशवंत जनार्दन गावळणकर

श्री साईबाबा विजयते

श्रीक्षेत्र शिरडी येथील श्रीरामनवमी उत्सवाचा अहवाल

शके १८६७

चालू सालीं श्रीरामनवमीचा उत्सव सालाबादप्रमाणें श्री साईबाबांचे समाधी-मंदिरांत झाला. आजपर्यंत हा उत्सव शिरडी संस्थान कमिटीमार्फतच होत असे, परंतु उत्सवाची व्यवस्था ह. भ. प. दासगणू महाराज म्यानेजर ह्या नात्यानें करीत असत. यंदा हा उत्सव ह. भ. प. दासगणूंचे म्यानेजरशिपखालीं न होतां संस्थानमार्फतच संस्थानचे देखरेखीखालीं करण्यांत आला. उत्सवास आरंभ चैत्र शु॥ ८ गुरुवार ता. १९।४।४५ रोजीं होऊन चैत्र शु॥ १० रविवार ता. २२।४।४५ रोजीं श्रीगोपालकाला होऊन उत्सव समाप्त झाला.

२ यंदाचे सालीं शिरडीचे आसपास कॉलऱ्याची सांथ असल्यामुळें व सरकारनें यात्रा बंद केल्यामुळें दरसालप्रमाणें उरूस, दुकानें, कुस्त्या, शोभेचें दारूकाम व इतर करमणुकीचे कार्यक्रम करण्यांत आले नाहींत परंतु धार्मिक विधी, कीर्तनें वगैरे झालीं. उत्सवास संस्थान कमिटीतर्फें संस्थानचे विश्वस्त श्री. व. ना. गोरक्षकर, संस्थानचे सेक्रेटरी व सभासद श्री. र. भा. पुरंदरे हजर होते व त्यांनीं आरंभापासून अखेरपर्यंत योग्य दक्षता ठेविली होती. उत्सवास मद्रासप्रांताकडील बरेच भक्त कुटुंबांतील मंडळीसह श्रींचे दर्शनास उत्सवापूर्वीच आले होते. तसेंच पुणें, मुंबई, नगर, नाशिक, नांदेड, परभणी, औरंगाबाद, पैठण वगैरेकडील बरीच भक्त मंडळी आली होती व त्या सर्वांची जेवणखाण्याची वगैरे सर्व प्रकारची सोय संस्थानमार्फत करण्यांत आली होती. तसेच वांईहून श्री. प. प. नारायण स्वामी ठोसर श्री बाबांचे फार जुने भक्त ह्यांना उत्सवासाठीं ट्रस्टींनीं खास बोलावलें होतें व ते त्याप्रमाणें मुद्दाम आले होते व त्यांनीं आमंत्रण-पत्रिका लिहिण्यापासून तों प्रसाद-पत्रिका लिहिण्यापर्यंत सर्व कामें फार हौसेनें केलीं.

३ श्रींचे गुरुवारचे चावडीनंतर संस्थान गवई श्री. विठ्ठलराव मराठे यांचें कीर्तन झालें. शुक्रवार ता. २०।४।४५ रोजीं पहाटे श्रींचे समाधीवर भक्तांचे अभिषेक, अर्चनें, पूजा वगैरे झाल्यावर गांवचे लोकांनीं कोपरगांवाहून श्रीगंगा गोदावरी कावडी आणल्या, त्यांची गांवांतून मिरवणूक निघून त्या कावडींचें पूजन झाल्यावर श्रींचे समाधीवर घालण्यांत आल्या. तसेंच श्री. दुर्गैय्या नायडू या भक्तांनीं प्रयागहून श्रीगंगेची घागर आणली ती व श्री. शंकरराव बलवंत्री

यांनीं श्री ऋषीकेशाची गंगेची घागर आणली ती ह्या दोघींचें पूजन होऊन श्रीचे समाधीवर घालण्यांत आल्या. गांवांतील कावडी सुमारें साडेतीनशें होत्या. त्या प्रत्येकास एकेक नारळ प्रसाद संस्थानतर्फे देण्यांत आला व प्रत्येकास सौ. इंदिराबाई शंकरराव बलवल्ली यांनीं एकेक आणाप्रमाणें दक्षणा दिली. नंतर श्रीचे समाधीस सर्व भक्तांनीं मिळून पंचामृत, अत्तर, गुलाबपाणी वगैरे सहमंगलस्नान घातलें व नंतर फुलांच्या माळा, शेरे, गलेफ वगैरे भक्तांनीं समाधीवर वाहिले व त्यानंतर संस्थान गवई श्री. विठ्ठलराव मराठे यांचें श्रीरामजन्मोत्सव कीर्तन झालें व नंतर मध्यान्ह आरती, अष्टांगसेवा, भोजनसमारंभ वगैरे झाले. रात्रौ मुसलमान बंधूंनीं संदल आणून श्रींचे समाधीस गंध चढविलें व नंतर भजन व गायन झालें. शनिवार ता. २१।४।४५ रोजीं नियमित कार्यक्रमाव्यतिरिक्त अष्टांगसेवा, भोजनसमारंभ, दोन प्रहरीं संस्थान गवई यांचें कीर्तन, रात्रौ श्रीमती वेणूबाई व हंसाबाई यांचें संगीत गायन झालें. रविवार ता. २२।४।४५ रोजीं नियमित कार्यक्रमाव्यतिरिक्त अष्टांगसेवा, काला कीर्तन, भोजनसमारंभ, भंडारा भोजन, रात्रौ पालखीची मिरवणूक, गारुड वगैरे झाले. भोजनास साखरशिरा, गुळशिरा, बुंदीचे लाडू अशीं पक्वान्नें होतीं. आजुबाजूस कॉलरा असल्यामुळें संस्थानच्या सर्व नोकर व सेवेकरी लोकांस व इतर दर्शनास आलेल्या भक्तमंडळींस संस्थानचे खर्चानें स्पेशल डॉक्टराकडून इनाक्युलेशन करविण्यांत आलें.

४ येणें प्रमाणें श्रीरामजन्मोत्सव श्री साईमहाराजांचे कृपेनें उत्तम प्रकारें पार पडला. ज्यांनीं ज्यांनीं उत्सवास द्रव्य सहाय्य केलें व जे स्वतः उत्सवास हजर होते व ज्यांनीं ज्यांनीं उत्सवास अंगमेहनत करून सहाय्य केलें त्या सर्वांचे श्री समर्थ साईबाबांनीं कृपा कटाक्षानें रक्षण करावें अशी प्रार्थना करतों.

संतदासानुदास,

यशवंत जनार्दन गाळवणकर.

श्री शिरडी वृत्त

मार्च १९४५

ह्या महिन्यांत मद्रासप्रांतांतील भक्त नेहमींप्रमाणें श्रीचे दर्शनास आले होते.

देणग्या अर्पण केल्या त्यांचा तपशील

१ श्रींचे समाधीमंदिरांतील (दक्षिणापेटी) ता. १।३।४५ रोजीं उघडण्यांत आली. त्यांत सोन्याच्या काड्या तीन ३ (वजन सव्वा १। मासा) निघाल्या त्या.

२ श्री. सी. व्ही. वरदराजय्या, कोइमतूर—खादीच्या निरनिराळ्या रंगाच्या शाली सहा ६ लांबी रुंदी ५०×२$\frac{३}{४}$ व टॉवेल्स ६, लांबीरुंदी ३६×१$\frac{१}{२}$ च्या.

३ श्री. टी. के. बी. एस. ओडीयार, निरामंगलम् मु. तंजावर. १२ टॉवेल्स ३२×१$\frac{३}{४}$ व बारा चादरी ५४×२$\frac{१}{४}$.

४ श्री. लक्ष्मणराव अपाराव, स्ट्रीट मदनपल्ली चिराल—रेशमी सतरंजी ५०×७६ रंगीत.

५ श्री. ताराबाई बेलापुरकरीण गुळमेली (शेर २२)

६. कै. मातोश्री सीताबाई राजाराम वालावलकर यांचे स्मरणार्थ श्री. अ. रा. वालावलकर, श्रीबिल्डिंग, दादर—मुंबई. अंगठी (गिनीगोल्ड सोन्याची) चार तांबडे तीन पांढरे कोंदण केलेली खड्यासह (वजन अडिच २॥ मासे)

७. श्री. आर. के. रेड्डी एनमोपूर, पो. अल्लूर डि. नेल्लोर. भरजरी गलेफ (लहान) व रेशमी गुलाबी शेला.

८. श्री. यंबकलक्ष्मी श्रीपांडुरंगागृहम् नागीवेळीपालयम्, जि. तंजावर. भगवें उपरणें (सुती) एक.

९. श्री. शिवराम एम्. निलेश्वर जनरल मॅनेजर ऑफिस चर्चगेट (मुंबई) बी. बी. सी. आय. रेल्वे. चांदीचा उजवा हात (वजन भार ७॥ साडेसात)

१०. श्री. आबई गोंधकर, शिर्डी, कापड (वायल) वार २॥ हिरवे.

अभिषेक, लघुरुद्र, धर्मकृत्यें, अर्चन, ब्राह्मणसुवासीन भोजन—नैवेद्य नेहमीं-प्रमाणें झालें. ब्राह्मणसुवासीन भोजनें व लघुरुद्र बरेच झाले. श्री. सी. व्ही. वरदराजय्या कोईमतुर यांनीं संस्थानचे नोकर—सेवेकरी यांना एक भोजन दिलें व कांहीं नोकरास पांच रुपये व कांहीं नोकरांस दोन रुपयेप्रमाणें दक्षणा दिली.

कीर्तनें

संस्थान गवई यांचीं श्री तुकाराम बीज, श्री एकनाथ षष्ठी व फा. व॥ ११, अ. चैत्र शु. ११ अशीं ४ कीर्तनें श्री मंदिरांत झालीं.

53

नवल विशेष

श्री रंगपंचमीनिमित गांवांतून श्रींचे रथाची मिरवणूक व रंगसोहाळा झाला. रात्रौ श्री. नेरेकर सब रजिस्टर राहता, यांचें गायन झालें.

श्री. तात्याजी गणपतराव पाटील कोते ऊर्फ तात्याबाबा, श्रीसाई संस्थान शिर्डीचे ट्रस्टी, यांस रविवार ता. १२।३।४५ रोजीं सकाळीं ९॥ वाजतां देवाज्ञा झाली. दुपारीं २ ते ५ पर्यंत प्रेतयात्रा मिरवणूक गांवांतून (भजनी दिंडीसह) मिरवून श्रींचे लेंडीबागेनजीक समाधी देणेंत आली. गांवांतील सर्व मंडळी व संस्थान नोकर सेवेकरी हजर होते.

गुढीपाडवा निमित्त रात्रौ गांवांतून (गुरुवार असल्यामुळें) रथाऐवजीं पालखीची मिरवणूक झाली. व नंतर श्री. नेरेकर, सब रजिस्ट्रार, राहता, यांचें गायन झालें.

श्री. लक्ष्मणराव कवी गवई, नागपूर, यांनीं श्रीपुढें गायनाची हजेरी दिली. संस्थानतर्फे त्यांस एक रुपया व श्रीफल प्रसाद देण्यांत आलें.

श्री. मनोहर गोकुळ पोतदार, चिंचपोकळी (मुंबई) यांनीं श्रीपुढें गायनाची हजेरी दिली.

श्री. के. राघवरड्डी बेझवाडा यांनीं श्रीपुढें गायनभजनाची हजेरी दिली.

श्री. बाळा काशिराम शिंपी जुना, श्री बाबांचा चोपदार शिर्डी, यांस मंगळवार ता. २७।३।४५ रोजीं सायंकाळीं ६॥ वाजतां देवाज्ञा झाली. रात्रौ ९ वाजतां दहनविधी झाला. संस्थानचे नोकर व गांवांतील कांहीं लोक हजर होते.

एप्रिल १९४५

या महिन्यांत श्रीरामनवमी उत्सव व अधिक महिना असे दोन्ही आल्यानें मद्रास प्रांताकडील, मुंबई व पुणें, नाशिक, नगर वगैरेकडील बरेच भक्त श्रींचे दर्शनास आले होते.

देणग्या अर्पण केल्या त्यांचा तपशील

श्रीमंदिरपेटींत वस्तु निघाल्या त्या—सोन्याची काडी (वजन अर्धामासा) व चांदीच्या पादुका जोड एक व भिवया दोन (वजन चार आणे भार)

श्री. अर्काट नारायण स्वामी N. S. Ry. इन्स्पेक्टर मु. निझामाबाद, निझाम स्टेट. सुती कापड हिरवें वार तीन.

श्री. आर वाय. सुब्रह्मण्यम्, पोस्टल आडीट ऑफीस नागपूर, गलेफ जीगचा रंग तांबडा, किनार जांभळी.

श्री. गमीर शेखजी मु. पेटचा तरवडा. ता. चाळीसगांव, जि. पू. खा. चांदीचें निशाण व एक पाय (वजन भार ≈ दोन आणे.)

श्री. आंबुजम् C|o के. सी. शेषाद्री व्हिलेज पटेल. मु. काटपाकम्. जि. चिंगलपट्टा. चांदीची गोटी (वजन भार -॥-॥ साडे नऊ आणे)

श्री. व्ही. एन. लक्ष्मणराव डेपो फोरमन रोड सर्व्हिसेस मु. पो. निझामाबाद. चांदीचें उदबत्ती घर नक्षीचें (वजन भार रु. ५≈)

श्रीमंदीरपेटींत ता. १९।४।४५ रोजीं वस्तु निघाल्या त्यांत सोन्याची मूर्ति (वजन गुंजा ६), किरकोळ चांदी आंगटी, डोळे २, गोळी १ मिळून (वजन चार आणे भार)

श्री. ए. आर. नरसिंव्हम अय्यर, रेशमी जरीकाठी गलेफ (रंग जासवंदी) पोटांत जरीकाडी.

श्री. दुर्गाप्या नायडू, रेल्वे पी. डब्ल्यु. इ. वालटेर. जीगचे जरीचे कापड वार दोन, रंग पारवा.

श्री. पांडुरंग गोविंद जोशी मु. पो. उमरी, जि. नांदेड (निझामस्टेट) जरीकाठी उपरणें एक (नागपुरी)

श्री. मारुती तुळशीराम कोमटी मु. गोधमगांव, जि. नांदेड. खादीची शाल (सुती) रंग पिवळा.

श्री. एम. के. कुळकर्णी २६५ सदाशिव पेठ, पुणें. उपरणें एक शुभ्रकाठी (सुती)

श्री. वेणुबाई दत्तात्रय, शिर्डी, लहान काचेचें झुंबर.

श्री. लक्ष्मीबाई मुकुंद पाटील, वसंत निवास, अंधेरी, (मुंबई) जरीकाठी उपरणें एक, सुती, व पितळी समई लहान वजन रत्तल चार ४.

श्री. सौ. यमुनाबाई यशवंत पाटील, शांता निवास अंधेरी, जरीकाठी उपरणें सुती एक, चांदीची समई एक (वज़न तोळे ७३८६)

कु. नलिनी बाळकृष्ण पाटील, वसंत निवास, अंधेरी, जरीकाठी उपरणें एक सुती.

श्री. सौ. सत्यभामाबाई घनःशाम पितळे, हनुमानरोड विलेपारले. चांदीचें निरांजन (वजन भार १॥ रु.)

श्री. (एक भक्त) शुभ्रकाठी उपरणें (सुती)

श्री. गजानन शंकर आमले मास्तर, शाळा शंकरवाडी, कोपरगांव. गलेफ, दोन हात लांब एक हात रुंद, रंग पिवळा. (सुती)

55

श्री. वझीरभाई मलिकभाई, शिर्डी, गलेफ हिरवा, मध्ये नक्षीचीं फुलें (वायल)

श्री. (एक भक्त) मांजरपाट कपडा वार दोन.

श्री. टी. एल. एस. मणी अय्यर, कुंभकोणम्–जरीकाठी रेशमी बनारसी शेला, रंग निळा.

श्री. सौ. मनोरमाबाई वासुदेव चांदेकर, विजयनगर बिल्डिंग, दादर, तुळशी पाईपरोड, खो. नं. १३२, मुंबई. चांदीचें निरंजन (वजन भार १॥ रु.)

श्री. बाळाजी देशमुख, मु. मौजे गोरटे ता. बिलोली, जि. नांदेड. निझामस्टेट. चांदीचे घोडे तीन (वजन रु.६८=)

श्री. नागोराव उंचेगांवकर, मु. कलमनुरी, जि. परभणी. निझामस्टेट. चांदीची बिंदली वजन (॥।–)

श्री. वामन गंगाधर केसकर, कॉंट्रॅक्टर राहता, चादर (सुती) रंग, तांबडी नक्षी, अर्पण. लांबी ४ हात, रुंदी ३ हात.

श्री. सौ. सुभद्राबाई सी. जव्हेरी, हौस; ह्यूजीसरोड, चौपाटी मुंबई नं. ७. मण्याचें तोरण नक्षीचें.

श्री. मंदिर पेटींत वस्तु निघाली. ता. २३-४-४५ रोजीं चांदीचा घोडा एक (वजन भार ८= दोन आणे)

श्री. मारुतीराव जाधव, सांताक्रूझ, वाकोला, मुंबई. चांदीचे सिंहमुख दोन (वजन भार २१॥) श्रींचे समाधी कटड्याचे सळईस बसविले ते.

कै. लक्ष्मीबाई दत्तात्रय बलवल्ली, वाकोला, सांत्ताक्रूझ, यांचे स्मरणार्थ चांदीचे खांब २ दोन श्रींचे समाधी कटड्याचे खांबास बसविले (वजन भार १५५८=) नक्षी (लक्ष्मी सरस्वती चित्र)

श्री. आर. डी. बलवल्ली, १९ अ. एस. आर. दास रोड रासबिहारी, कलकत्ता. चांदीचे खांब २ दोन (जयविजय चित्र असलेले) श्रींचे कटड्यास बसविले (वजन भार १४३॥).

धर्मकृत्यें

ह्या महिन्यांत श्रीरामनवमी उत्सव आल्यानें अभिषेक, लघुरुद्र, विष्णूसहस्रअर्चनें, पूजा, ब्राह्मण सुवासीनी, नैवेद्य, बरेच झाले. श्री. शंकरराव बळवल्ली यांचा श्रीस लघुरुद्र व ब्राह्मण भोजन वगैरे धर्मकृत्यें झालीं.

कीर्तनें

संस्थानगवई यांचीं या महिन्यांत सहा कीर्तनें झालीं. अधिक चैत्र व॥ ११

(अधिक मासानिमित्त एक व एक भक्ताचे आग्रहावरून) व चार कीर्तनें श्री रामनवमी उत्सवाबद्दल. डॉ. लाड यांचे आग्रहावरून आणखी एक कीर्तन झालें व त्यांनीं विठ्ठलराव यांस देणगीही दिली.

नवल विशेष

चालू सालीं श्रीरामनवमीचे उत्सवास आसपास कॉलरा असल्यामुळें सरकारी बंदी असल्यानें फक्त धार्मिक विधी पूजाअर्चा, अभिषेक, भजन, कीर्तन, पूजन असें झालें. (यात्रा) उरूस झाला नाहीं.

श्री. सवाई संगमनेरकर गवई यांनीं श्रीपुढें गायनाची हजेरी दिली. संस्थानतर्फें एक रुपया नारळप्रसाद देण्यांत आला.

श्री. प. प. नारायण स्वामी (पूर्वाश्रमीचे श्री. ठोसर, बाबांचे जुने भक्त) यांचें श्रीपुढें संगीत भजन झालें.

श्री. हनुमानजयंती निमित्त संस्थानतर्फें गांवचे मारुतीचे देवळांत जन्मोत्सव व प्रसाद वांटण्यांत आला व भजन झालें.

श्रीमंदिरास आंतील गाभाऱ्यास ऑईलपेंट रंग देण्यांत आला व संस्थानची सर्व जागा व्हाईटवॉश रंग देऊन स्वच्छ करण्यांत आली.

गांवांतील आरोग्य बिघडूं नये म्हणून सर्व विहिरींतून पोटॅश परमॅंगनेट औषध टाकण्यांत आलें.

संस्थानचे सर्व नोकर व सेवेकरी यांस (कॉलरा) इनाक्युलेशन दोन वेळा संस्थान खर्चानीं करण्यांत आलीं.

मे १९४५

चालू महिन्यांत श्रींचे दर्शनास मद्रासी भक्त नेहमींप्रमाणें आले होते व मे महिन्याचे सुट्टीमुळें बरीच भक्त मंडळी ठिकठिकाणाहून आली होती.

देणग्या अर्पण केल्या त्याचा तपशील

१ सौ. विमलाबाई श्रीनाथ त्रिपाठी, रसिक व्हिला, विलेपारलें, मुंबई. जरीकाठी शेला (सुती) रंग पोपटी.

२ श्री. हरिभाऊ दादाजी जाधव, कोपरगांव माजिस्ट्रेट, (वर्ग १) समई (पितळी) वजन शेर १॥ऽ.

३ श्री. भीष्मराज यादोराव सक्सेना मु. साकोरी; पांढरी मलमल (सुती) वार २॥.

४ श्री. सौ. लक्ष्मीबाई वसंतराव नारूरकर अंधेरी, हल्लीं मुक्काम (लक्ष्मीवाडी फॅक्टरी) सोन्याचे दोन मणी व मंगळसूत्र (वजन पाऊणमासा)

५ श्री. टी. व्ही. राधाकृष्ण नायडू २४।२६ आयलूर मुत्तैय्या, मुदली स्ट्रीट,

मिंट बिल्डिंग, जी. टी. मद्रास, चिटाचे (सुती) कापड लांबी ३॥ रुंदी २। हात.

६ कु. वत्सला तन्नुबाई २४।२६ आयद्रर, मुत्तैय्या मुदली स्ट्रीट, मिंट बिल्डिंग, जी. टी. मद्रास, चिटाचे कापड (सुती) लांबी ३॥ हात रुंदी २। हात.

७ श्री. बिस्मिल्लाखान पठाण मु. पाचोरा, पू. खा. इरक (कापड)वार २ दोन.

८ श्री. एस. शेत्तैय्या मु. कपिलेश्वरपुरम्, जि. कृष्णा, वस्त्रें तीन जरीकाठी रेशमी फेटा, रंग लाल, वायल रंग गुलाबी गोटा फित, गलेफ गुलाबी नक्षीची फीत.

९ श्री. बोपना विजयां रामैय्या मु. तामरीशा, जि. कृष्णा, ३ तीन वस्त्रें.

१ गलेफ (वायल रेशमी) रंग किनार लाल.

१ रेशमी जरीकाटी खणाचें कापड (पोटांत जरीकाडी) लांबी हात ४, रुंदी २ हात (शेवटीं गोटा फीत) रंग गुलाबी.

१ जरीकाठी रेशमी फेटा रंग लाल लांबी हात १३, रुंदी २ हात.

१० श्री. सी. रुस्तुमजी, १२१ हे. १ रोड देवळाली, चंदनखोड एक व उदवत्ती पुडा एक.

धर्मकृत्यें

अभिषेक, अर्चनें, लघुरुद्र, नैवेद्य, ब्राह्मणसुवासिन भोजन वगैरे धर्मकृत्यें नेहमींप्रमाणें झालीं.

कीर्तनें

संस्थान गवई यांची चैत्र व॥ ११, श्री. भाऊमहाराज कुंभार पुण्यतिथी, श्री. अक्कलकोट स्वामी पुण्यतिथी, श्री परशुरामजयंती, वैशाखशु॥ ११, श्री नृसिंह-जयंती. ता. १३।५।४५ व ता. १४।५।४५ रोजीं ब्रिटिशसरकारास युद्धांत विजय मिळाला ह्या विजयोत्सवानिमित्त अशी एकूण सात कीर्तनें झालीं. बाहेरगांवचे कीर्तनकार ह. भ. प. साकरीबुवा सिद्धबाग, अहमदनगर, यांचें एक कीर्तन श्रीमंदिरांत रात्रौ झालें. बुवांना एक रुपया नारळ संस्थानतर्फे देण्यांत आला.

नवल विशेष

इंग्रज सरकारला युरोपचे युद्धांत विजय मिळाला म्हणून श्री साईबाबा संस्थानकडून (**विजयोत्सव**) कीर्तन, गायन व दीपोत्सव करण्यांत आला. ता. १४।५।४५ रोजीं कु. कृष्णा, एम्. ए. व एल्एल्. बी. च्या क्लासांतील विद्यार्थिनी व रावसाहेब यु. बी. नारायणराव, लखनौ, यांची मुलगी यांचें श्रीमंदिरांत सुश्राव्य गायन झालें.

श्री. सौ. मनोरमाबाई वासुदेव चांदेकर, विजयनगर बिल्डिंग, दादर-मुंबई यांनीं सोळा सोमवार उद्यापन केलें त्याप्रीत्यर्थ पांच दंपत्यें भोजनास घातलीं व श्रीस नैवेद्य केला.

विठ्ठल य. मराठे
संस्थानचे गवई व कीर्तनकार

SHRI SAI SATCHARITA

CHAPTER IX

Effect of compliance & non-compliance with Baba's orders at the time of taking leave–A few instances–Mendicancy and its necessity–Devotees' (Tarkhad family's) experiences.

At the end of the last chapter, it was barely stated that the Bhaktas who obeyed Baba's orders at the time of taking leave, fared well and those who disobeyed them suffered many a mishap. This statement will be amplified & illustrated with a few striking instances and by other matters dealt with in this chapter.

Characteristic of Shirdi pilgrimage: One special peculiarity of Shirdi pilgrimage was this, that none could leave Shirdi without Baba's permission and if he did, he invited untold sufferings, but if any one was asked to quit Shirdi he could stay there no longer. Baba gave certain suggestions or hints when Bhaktas went to bid good–bye & take leave. These suggestions had to be followed. If they were not followed or departed from, accidents were sure to befall them who acted contrary to Baba's directions. We give below a few instances.

Tatya Kote Patil: Tatya Kote was once going in a tonga to Kopergaon bazar. He came in haste to the masjid,saluted Baba and said that he would go to Kopergaon bazar. Baba said " Don't make haste, stop a little, let go the bazar, don't go out of the village." Seeing his anxiety to go, Bāba asked him to take Shama (Madhavrao Deshpande) at least with him. Not minding this direction Tatya Kote immediately drove his tonga. Of the two horses one which cost Rs. 300/–was very active & restless. After passing Sawul well, it began to run rashly, got a

sprain in its waist & fell down. Tatya was not much hurt, but was reminded of Mother Sai's direction. On another occasion while proceeding to Kolhar village, he disregarded Baba's direction and drove in a tonga which met with a similar accident.

European Gentleman: One European gentleman of Bombay once came to Shirdi with an introductory note from Nanasaheb Chandorkar with some object in view. He was comfortably accomodated in a tent. He wanted to kneel before Baba and kiss his hand and, therefore, tried thrice to step into the masjid, but Baba prevented him from doing so. He was asked to sit in the open court-yard below and take Baba's darshan therefrom. Not pleased with the reception he got, he wanted to leave Shirdi at once and came to bid good-bye. Baba asked him to go the next day and not to make hurry. People also requested him to abide by Baba's direction. Not listening to all this, he left Shirdi in a tonga. The horses ran at first alright, but when Sawul well was passed, a bicycle came in front, seeing which the horses were frightened & ran fast. The tonga was turned topsy-turvy and the gentleman fell down & was dragged some distance. He was immediately released but had to go and lie in Kopergaon hospital for the sake of the injuries he got. Such experiences were legion and all the people learnt the lesson that those who disobeyed Baba's instructions met accidents in one way or other and those who obeyed them were safe and happy.

The Necessity of Mendicancy: Now to return to the question of mendicancy. A question may arise in the minds of some, that if Baba was such a great personage-God in fact, why should He have recourse to the begging bowl, all his lifetime ? This question may be considered and replied from two standpoints. (I) Who are the fit

persons who have a right to live by the begging-bowl ? Our Shastras say that those persons who getting rid of or becoming free from the three main Desires, viz. (I) for progeny (2) for wealth (3) for fame, and accept Sannyas are the fit persons who have a right to live by begging alms. They cannot make cooking arrangements and dine at home. The duty of feeding them is laid on the shoulders of house-holders. Sai Baba was neither a house-holder nor a wanaprastha. He was a celibate Sannyasi i.e. Sannyasi from boyhood. His firm conviction was that the universe was His home, He was the Lord Vasudev–the Supporter of the universe and the Imperishable Brahman. So He had the full right to have recourse to the begging-bowl. (2) Now from the standpoint of पंचसूना five sins & their atonement. We all know that in order to prepare food-stuffs & meals, the householders have to go through five actions or processes viz, (I) कंडणी pounding, (2) पेषणी Grinding, (3) उदकुंभी Washing pots, (4) मार्जनी Sweeping & cleaning, (5) चुल्ली Lighting hearths. These processes involve destruction of a lot of small insects and creatures, and thus the householders incur an amount of sin. In order to atone for this sin, our Shastras prescribe five kinds of sacrifice viz. (I) ब्रह्मयज्ञ–वेदाध्ययन Offerings to Brahman or the study of the vedas, (2) पितृयज्ञ Offerings to the ancestors, (3) देवयज्ञ Offerings to the gods, (4) भूतयज्ञ Offerings to the beings, (5) मनुष्य (अतिथि) यज्ञ Offerings to men or uninvited guests. If these sacrifices enjoined by the Shastras are duly performed, the purification of their minds is effected & this helps them to get knowledge & Self-realization. Baba in going from house to house reminded the inmates of their sacred duty & fortunate were the people who got the lesson at their home from Baba.

Devotees' Experiences : Now to return to the other more interesting subject. Lord Krishna has said in the Bhagvad-Gita (9–26) that " Whosoever devoutly offers

61

to mea leaf, a flower, or a fruit or water–of that pure-hearted man I accept that pious offering." In the case of Sai Baba, if a devotee intended really to offer anything to Sai Baba & if he afterwards forgot to offer the same, Baba reminded him or his friend with whom it was sent, about the offering and made him produce or present it before Him & then accepted it & blessed the devotee. A few instances are given below.

Tarkhad Family (father & son): Mr. Ramchandra Atmaram alias Babasaheb Tarkhad, formerly a Prarthana-Samajist, was a staunch devotee of Sai Baba. His wife & son equally loved Baba or perhaps more. It was once proposed that master Tarkhad should go with his mother to Shirdi & spend his May vacation there, but the son was unwilling to go as he thought that in case he left his home in Bandra, the worship of Sai Baba in the house would not be properly attended to as his father who was a Pratharna–Samajist would not care, i. e. duly attend to the worship of Sai Baba's enlarged picture. However, on the father's giving an assurance on oath that he would perform the worship exactly as the son was doing, the mother & the son left for Shirdi on a Friday night.

Next day (Saturday) Mr. Tarkhad got up early, took his bath & before proceeding with the pooja, prostrated himself before the shrine & said–" Baba, I am going to perform the pooja exactly as my son has been doing, but please let it not be a formal drill." So saying he performed the pooja and offered a few pieces of lump–sugar as naivedya (offering). This sugar was distributed at the time of the lunch.

That evening and next Sunday everything went on well. The following Monday was a working day & it also passed well. Mr. Tarkhad who had never performed

pooja like this in all his life felt great confidence within himself that everything was passing quite satisfactorily according to the promise given to the son. Next Tuesday he performed the morning pooja as usual & left for his work. Coming home at noon, he found that there was no prasad (sugar) to partake of when the meal was served. He asked the servant-cook who told him that there was no offering made that morning & that he had completely forgoten then to perform that part of the pooja [offering naivedya]. At this, he left his seat and prostrated before the shrine, expressed his regret, at the same time chiding Baba for his want of guidance in making the whole affair a matter of mere drill. Then he wrote a letter to his son stating the facts & requested him to lay it before Baba's feet & ask His pardon for his neglect.

This happened in Bandra at about Tuesday noon.

At about the same time, when the noon Arati was just about to commence in Shirdi, Baba said to Mrs. Tarkhad, " Mother, I had been to your house in Bandra with a view to having something to eat. I found the door locked. I somehow got an entrance inside & found to my regret that Bhau [Mr. Tarkhad] had left nothing for me to eat, so I have returned unappeased."

The lady did not understand this, but the son who was close by understood the whole thing: that there was something wrong with the pooja in Bandra & he, therefore, requested Baba to permit him to go home. Baba refused this, but allowed him to perform pooja there. Then the son wrote a letter to his father stating all that took place at Shirdi & implored his father not to neglect the pooja at home.

Both these letters crossed each other on their journey & were delivered to the respective parties the next day.

Is this not wonderful?

Mrs. Tarkhad: Let us now take up the case of Mrs. Tarkhad herself. She offered three things viz. (1) भरीत (roasted brinjal mixed with curds & spice), (2) काचऱ्या (circular pieces of brinjal fried in ghee), पेढा (Sweatmeat ball). Let us see how Baba accepted these.

Once Mr. Raghuvir Bhaskar Purandhare of Bandra, a great devotee of Baba started for Shirdi with family. Mrs. Tarkhad went to Mrs. Purandhare and gave her two brinjals & requested her to prepare Bharit of one brinjal and Kacharya of the other when she went to Shirdi and serve Baba with them. Mrs. Purandhare after reaching Shirdi went with her dish of Bharit to the masjid when Baba was just sitting for meals. Baba found the Bharit very teasty, so He distributed it to all and said that He wanted Kacharyas now. A word was sent to Radhakrishnmai that Baba wanted Kacharyas. She was in a fix as there was no season of brinjals then. How to get brinjals was the question? When an enquiry was made as to who brought the Bharit, it was found that Mrs. Purandhare was also entrusted with the duty of serving Kacharyas. Everybody then came to know the significance of Baba's enquiry regarding Kacharyas and was wonderstruck at Baba's all-pervasive knowledge.

In December 1915, one Govind Balaram Mankar wanted to go to Shirdi to perform the obsequies of his father. Before he left, he came to see Mr. Tarkhad. Then Mrs. Tarkhad wanted to send something with him to Baba. She searched the whole house but found nothing except a Pedha which had already been offered as

naivedya. The boy Govind was in mourning. Still out of great devotion to Baba, she sent the pedha with him, hoping that Baba would accept and eat it. Govind went to Shirdi and saw Baba but forgot to take the Pedha with him. Baba simply waited. When again he went to Baba in the afternoon, he went empty-handed, without the Pedha. Baba could wait no longer and therefore did ask him straight "What did you bring for me?" "Nothing" was the reply. Baba asked him again. The same reply came forth again. Then Baba asked him the leading question— "Did not the mother [Mrs. Tarkhad] give some sweatmeats to you for me at the time of your starting !" The boy then remembered the whole thing. He felt abashed, asked Baba's pardon, ran to his lodging, brought the pedha and gave it to Baba. As soon as Baba got it in his hand, He put it into His mouth & gulped it down. Thus the devotion of Mrs. Tarkhad was recognized & accepted. " As men believe in Me, so do I accept them " (Gita, 4–11) was proved in this case.

Baba Fed Sumptuously–How ? Once Mrs. Tarkhad was staying in a certain house in Shirdi. At noon, meals were ready & dishes were being served, when a hungry dog turned up there & began to cry. Mrs. Tark had got up at once & threw a piece of bread, which the dog gulped with great relish. In the afternoon when she went to the masjid & sat at some distance, Sai Baba said to her– " Mother, you have fed me sumptuously up to my throat, my afflicted pranas [life–forces] have been satisfied. Every act like this & this will stand you in good stead. Sitting in this masjid I shall never never speak untruth. Take pity on me like this, first give bread to the hungry & then eat yourself. Note this well." She could not at first understand the meaning of what Baba said. So she replied–" Baba, How Could I feed you ? I am myself

dependant on others & take my food from them on payment." Then Baba replied–" Eating that lovely bread I am heartily contented & I am still belching. The dog which you saw before meals and to which you gave the piece of bread is **one with me,** so also other creatures (cats, pigs, flies, cows &c.) are **one with me.** I am roaming in their forms. He who sees me in all these creatures is my Beloved. So abandon the sense of duality & distinction and serve me as you did to–day." Drinking these nectar–like words, she was moved, her eyes were bedimmed with tears, her throat was choked & her joy knew no bounds.

Moral : " See God in all beings" is the Moral of this chapter. The Upanishads, the Gita & the Bhagawat all exhort us to perceive God or Divinity in all crea tures. By the instance given at the end of this chapter & others too numerous to mention, Sai Baba has practically demonstrated to us how to put the Upanishadic teachings into practice. In this way Sai Baba stands as the best Exponent or Teacher of the Upanishadic doctrines.

BOW TO SAI BABA.

Peace be to all.

N. V. GUNAJI,
B. A., LL.B.

Shirdi Sansthan of Shree Sai Baba

REQUEST

(1) Those subscribers of Shree Sai Lila magazine who have not sent their annual subscription of Rs. 1-8-0 for the year 1945 as yet, may kindly arranage to send it to the following address and state at the same time their names and addresses clearly.

"Mr. S. N. Kharkar
Hony. Treasurer, Shirdi Sansthan
37, Charai Road, Thana, District Thana

(2) As the Govt. of India, Commerce Deptt. refused to sanction the quota of paper required for printing a separate book containing English translation of all chapters of Shree Sai Satcharitra and the reprinting of Shri Sai Satcharitra in Marathi, the Shirdi Sansthan Committee regret that they are unable at present to proceed with the printing of these books. The books will be taken up for printing as soon as the Govt. Orders re: Control of paper are withdrawn and the paper required for the books is available. In the meantime English translation of one chapter of Shree Sai Satcharitra will be given in each issue of Shree Sai Lila Magazine as before.

Important Suggestion

(1) Any contribution for Shree Sai Baba Shirdi Sansthan should be sent to the following officers of the Sansthan and full name and address should be clearly stated at the same time :-

Mr. S. N. Kharkar, "Hony. Treasurer, Shirdi Sansthan, 37, Charai Road, Thana, District Thana".

or

67

The Manager of the Shirdi Sansthan at Shirdi,
Post Rahate, Taluka Kopergaum,
Dist. Ahmednagar

(2) On no account such contributions should be sent to the Secretary, Shirdi Sansthan, or any other member of the Sansthan Committee and if they are thus sent the Sansthan is not responsible.

By order of
The Shirdi Sansthan
Y. J. Galvankar
Editor

श्री. साईबाबा शिरडी संस्थान

विक्रीकरितां पुस्तकें

(१) दासगणूकृत श्रीसाईनाथ स्तवनमंजरी	किं. रु. ०—३-०
(२) ,, ,, (अध्याय ४)	,, ०—८-०
(३) सगुणोपासना	,, ०—३-०
(४) संस्थानचे नियम पुस्तक (मराठी)	,, ०—६-०
(5) A glimpse of Indian spirituality by Rao Bahadur M. W. Pradhan B. A., LL. B., ADVOCATE & J. P.	,, 1—4-0
(6) Rules:-Shirdi Sansthan of Shri Sai Baba (English)	,, 0—3-0

वरील पुस्तकांकरितां खालील पत्त्यावर लिहून खुलासा घेणें—
मॅनेजर शिरडी संस्थान, मु. शिरडी, पो. रहातें, जि. अहमदनगर

रावसाहेब यशवंत जनार्दन गाळवणकर, एडिटर, श्री साईलीला
यांनीं रामकृष्ण प्रिंटिंग प्रेस, ज्युडेक्स बिल्डिंग, त्रिभुवन रोड,
मुंबई नं. ४ येथें छापून तेथेंच प्रसिद्ध केलें.

63
End